

ТРЕВИЧКАТА НА ПРАВЕДНИКА

(Народна приказка)

Единъ беденъ човѣкъ по цѣли дни се чудѣлъ, какъ да прехранва семейството си. Мислилъ днесъ, мислилъ утре, умѣтъ ще му излѣзе отъ главата, но пакъ не можелъ да измисли изходъ отъ това положение. Не можелъ да намѣри никжде работа, нито нѣкой да го пожали. Следъ като видѣлъ, че никой не го съжалява между роднини и приятели, той издигналъ очи къмъ небото и викналъ къмъ Бога:

— Охъ, Господи, поне ти ми помогни въ тази мжка, защото отъ мислене ще полудѣя.

Едва що издумалъ това, видѣлъ какъ слѣзли два гълъба отъ небото и кацнали близо до него. Единиятъ гълъбъ останалъ на мѣстото, както си кацналъ, а другиятъ почналъ да шета изъ двора, за да търси храна. Кълвалъ малко зрънца и почналъ да носи и на другия гълъбъ. Носилъ му, носилъ, докато и другиятъ се нахранилъ.

Сиромаштъ се чудѣлъ на тази работа и си мислѣлъ, че Господъ ще му покаже нѣщо съ тия гълъби. Приближилъ се да види по-добре и забелязалъ, че единиятъ гълъбъ билъ слѣпъ, затова другиятъ го хранѣлъ. По едно време здравиятъ гълъбъ литналъ и следъ малко се върналъ, като носѣлъ въ човката си една тревичка. Съ тази тревичка той потъркалъ очитѣ на слѣпия гълъбъ и последниятъ веднага прогледналъ. Съ голѣма радостъ двата гълъба

лжба литнали, като оставили на земята тревичката. Сиромаштъ взелъ тази тревичка и си казалъ:

— Сега Господъ ще ми покаже нѣщо съ тази тревичка.

Излѣзълъ на пѣтя и срѣцналъ единъ слѣпъ човѣкъ, когото водѣлъ другъ. Сиромаштъ допрѣлъ тревичката до очитѣ на слѣпия и този веднага прогледналъ. Тогава той се прочулъ изъ цѣлия градъ. На много слѣпи човѣци изцѣрилъ очитѣ и за скоро време станалъ богатъ.

Още една дарба имала тази тревичка. Когато я носѣлъ, виждалъ всѣкакви скришни работи. Много откраднати нѣща той издирвалъ и още повече се обогатилъ.

Решилъ да иде на хаджилкъ — на Божи Гробъ и се качилъ на единъ корабъ. По морето въ кораба умрѣлъ единъ човѣкъ, който сжщо отивалъ на Божи гробъ. Сложили го въ единъ ковчегъ, а до ковчегъ легнали двама мжже: единиятъ шишкавъ, а другиятъ слабъ. Нѣколко дни пѣтували, а мжжетѣ все лежали до умрѣлия. Когато стигнали на суша, заровили умрѣлия, заедно съ него влѣзналъ въ гроба и шишкавиятъ, а слабиятъ останалъ до гроба съ скръстени ржце и нажалени очи.

— Приятелю, — запиталъ нашийтъ човѣкъ, — защо лежахте двамата до умрѣлия и после пълниятъ го заровиха заедно